கிருஷ்ண – லீலா

குழலோசையைக் கேட்டுக் குதூகலம் கொண்டு குதித்தோடி வந்த கோமதியைத் தழுவிக் கொண்டு, அருகே வந்து நின்ற அழகு மீனாவின் முகத்தைத் துடைத்து முத்தமிட்டுக் கமலத்தின் கண்களின் அழகை புகழ்ந்துரைத்து, அம்புஜம் வரக் காணோமே என்று ஆயாசப்பட்டுக் கோமளத்துக்கு நேற்று இருந்த கோபம் இன்று இல்லை என்று கூறி மகிழ்ந்து, சுந்தரியின் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தான். கோகிலத்தின் கழுத்தை நெரித்துவிடுவது போல அணைத்துக் கொண்டான். அருகே வர அஞ்சி சற்றுத் தொலைவிலே நின்ற மரகதத்தைப் போய் இழுத்து வந்து முத்தமிட்டான். கிருஷ்ணனுடைய குழலுக்கு அவ்வளவு சக்தி இருந்தது! அந்த ''நாதம்'' அவ்வளவு ஆனந்த மூட்டியது. 'குழலை அழகாய்க் கையிலெடுத்து இதழினில் பொருத்தி இசை தொடுத்து, செவியின் வழியாக இருதயத்தில் புகுத்தி இன்ப வெள்ளத்திலே சுந்தரியையும், சுகுணாவையும், கருணாவையும், கமலாவையும் நீந்தும்படி செய்த கிருஷ்ணன், அதற்காகப் பெருமைப் படவுமில்லை. இந்த வெற்றிக்காக மகிழவுமில்லை. அங்கும் இங்கும் பார்த்தான். எதையோ காண வேண்டுமென்று ஆவலுள்ளவன்போல இடையிடையேதான் இந்த சல்லாபங்கள்!

''போகாதே புவனா! இன்னமுமா குழல் ஊத வேண்டும்! புவனா! வாடி, கிட்டே! வரமாட்டாயோ? சரி போ, போ, நீ போய்விட்டால் என்ன? இதோ மாணிக்கத்தைக் கூப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்'' என்று கிருஷ்ணன் கூறிக் கொண்டே மாணிக்கத்தை நோக்கி நடந்தான். அதே சமயம், சற்றுத் தொலைவிலே, வேலியில் படர்ந்திருந்த கொடிகளுக்கிடையே எதையோ கண்டான். களி கொண்டான். மீண்டும் குழலை வாசிக்கத் தொடங்கினான். யாருக்காகக் குழலை வாசிக்க அவன்

மனம் துடித்ததோ, அந்த லீலா வேலிக்கு அப்புறமிருந்து தன்னைக் கவனிப்பதைக் கிருஷ்ணன் கண்டு கொண்டான். அதனாலே ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் அவன் மிக்க மதுரமாகக் குழலை வாசித்துக் கொண்டே, ஆனந்தத்திலே இலயித்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு கண்களைத் திறந்து பார்க்க, லீலா இருந்த இடத்திலே ஓணான் உலவக் கண்டு, சோகமும் கோபமும் கொண்டு, வேலிக்கு அருகே சென்று பார்க்க வேகமாக லீலா போய்க் கொண்டிருக்கக் கண்டு, சலிப்படைந்து, கோமதியைக் கோலால் அடித்து மீனாவின் முதுகிலே அறைந்து சுந்தரி மீது கல் விட்டு எறிந்து மரகதத்தின் காதைப் பிடித்துக் கரகரவென்றிழுத்து வந்து நிறுத்தி, ஊருக்குள் ஓட்டிக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஆம்! கிருஷ்ணன் திரிபுரம் ஜெமீன் மந்தையிலே வேலை பார்ப்பவன்! சுகுணாவும், சுந்தரியும், கோமளமும், கோமதியும், மந்தைச் சுந்தரிகளே! லீலா தவிர! லீலா ஜெமீன்தார் வீட்டுப் பெண். மற்றவை அவன் வீட்டு மாடுகள். கிருஷ்ணன், குழல் ஊதிக் குதூகலப்படுத்த எண்ணியது லீலாவை. நாலுகால் நளினிகளையல்ல! ஆனால் அந்தப் பசுக்களின் இருதயம் வேறுவிதமாகவும் பாவையின் இருதயம் வேறுவிதமாகவும் அமைந்திருந்தது. ஜெமீன் மந்தைக்குப் புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணன் குழல் ஊதுவதிலே மகா சமர்த்தன் என்றும் அவனுடைய இனிய இசையிலே இன்புற்று, மந்தையிலே மகிழ்ச்சியிலே மூழ்குவதையும் கேள்விப்பட்ட லீலா, ஒருநாள் சென்றாள். மாடுகள் மேயும் இடத்தருகே குழலோசை அவளுக்கு இன்பமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் சென்றாள்! குழலின் இனிமையும், கிருஷ்ணனின் திறமையும் அபிவிருத்தி அடையத் தொடங்கிற்று. அது மட்டுந்தானா? கிருஷ்ணனுடைய நடை, உடை பாவனையும் வயற்காட்டு ரகமாக இருந்தது. மாறி வயற்காட்டு சீனுக்கு உடை தரிக்கும் இராஜபார்ட்டுக்காரருடையது போல மாறிக் கொண்டே வரத் தொடங்கிற்று! அன்று கிருஷ்ணன், லீலாவிடம் பேசிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அன்று என்னவோ லீலாவுக்கு அவசரமான வேலை. அதிக நேரம் குழலைக் கேட்கவில்லை, போய் விட்டாள்! அவளே போய்விட்ட பிறகு, இந்த அநாவசியமான பசுக்களுக்கு இங்கென்ன வேலை என்ற கோபத்திலேதான் மந்தையை ஊருக்கு விரைவாக ஓட்டிக் கொண்டு போனான். மனச்சங்கடம் கொண்ட மந்தை மன்னன்!

கிருஷ்ணன், தனி மனிதன். அதாவது காதலியைத் தேடித் தீரவேண்டிய கஷ்டமான கட்டத்திலே இருந்தவன்! காளையைக் கழுவி விடவும், பசுவுக்கு புல்லிடவும், உதைக்கும் மாட்டுக்கு உத்தரவு தரவும் வலி கொண்ட வளைந்த கொம்பனுக்கு சூடிடவும், வேறு ஆட்கள் இருந்தனர். கிருஷ்ணன் இவர்களுக்குத் தலைவன். மந்தையோடு செல்வது, மதுரகீதம் பொழிவது. இரவிலே இருதயத்துக்கு ''இன்னும் கொஞ்சம் பொறு நெஞ்சமே! பொறுத்தார் பூமியாள்வார் என்று புத்தி கூறுவது, என்ற முறையிலே காலந்தள்ளி வந்தவன். மாட்டுப் பண்ணை விஷயமாக பிரத்யேக அறிவும் அனுபவமும் பெற்றவனென்று சிபாரிசு கடிதம் பெற்றவன். சாதாரண ஆளிடமல்ல. சந்திபுரம் ஜெமீன்தாரிடம். அந்தக் கடிதமே, வேலையை அவனுக்குத் தர வைத்தது. சம்பளமோ அதிகம் தேவையில்லை என்று கூறி விட்டான். ஜெமீன்தாரர், கிருஷ்ணனுக்கு வேலை தந்ததற்கு அதுவும் ஒரு முக்கிய காரணம்! கிருஷ்ணன் மந்தை மன்னனான பிறகு பட்டியிலே பல மாறுதல்கள்! மாடுகளெல்லாம் அவன் வருவதற்கு முன்பு வளைந்த கொம்பன், வால்மொட்டை, மைக்கண்ணி, அரவணையான் என்று அநாகரீகப் பெயர்கள் இருந்தன. கிருஷ்ணன் பதவியிலே அமர்ந்த உடனே செய்த முதல் சீர்திருத்தம் பழைய பெயர்களை ஒழித்துவிட்டு அழகாகச் சுகுணா, சுந்தரி, கோமளம், கோமதி என்ற புதிய பெயர்களை மாடுகளுக்குச் சூட்டியதுதான்! அவன் செய்த வேறு பல சீர்திருத்தங்களிலே ஒன்று, பிரதி சனிக்கிழமையும் மாட்டுப் பட்டியிலே, பாட்டுக் கச்சேரி நடத்துவது. இந்த விசித்திர சிந்தனைப் பற்றி ஊரிலே வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். அவன் கவலைப் படுவதில்லை. எந்தத் தொழிலானால் என்ன? மாடு மேய்ப்பவன், என்று ஏன் அந்தத் தொழிலைப்பற்றி இழிவாகக் கூறவேண்டும்! மந்தை மன்னன்! என்று நான் கூறுவேன்! அது சாதாரணமான கேவலமான தொழிலல்ல. மகேசுவரனே, பசுக்களாகிய நமக்குப் பதியாக இருக்கிறார் என்று சைவசாத்திரம் கூறுகிறது. அரியின் அவதாரமான கிருஷ்ணன், மாடு மேய்ப்பவனாக இருந்தார். மாடுகளின் பொருட்டு மக்களின் மண்டை உடைந்த கதைகள் உண்டு என்று கூறுவேன்.

படித்த பயல் ஏன் இந்த வேலைக்கு வந்தான் என்று சிலர் அவனைக் கேட்டதுண்டு. கிருஷ்ணன் கோபப்படாமல் அவர்களுக்குப் பதில் கூறுவான். நான் படித்தவன் என்பது

உண்மை! ஆகையினால்தான் இந்த வேலைக்கு வந்தேன் என்பான்.

''இந்தக் காலத்திலேதான் படித்தவர்களுக்கெல்லாம் ரொம்ப திண்டாட்டமாமே? வேலையே கிடைப்பதில்லையாமே! அதனாலேதான் பாவம் இந்தப் பிள்ளையாண்டான் ஜெமீனில் மாடு மேய்த்தாவது பிழைப்போம் என்று வந்திருக்கிறான். ஜெமீன்தாருக்கு யாராவது இவன் படித்தவன் என்று நாலு நல்ல வார்த்தை சொன்னால் கணக்கப்பிள்ளை வேலைக்காவது வைத்துக் கொள்வார் என்று சிலர் பரிதாபப்படுவதுண்டு.

''பைத்தியக்காரர்கள், மோட்டார் கம்பெனி ஏஜெண்டாக இருக்க மாதம் இருநூறு தருவதாகச் சொன்னார்கள். முடியாது என்று கூறிவிட்டேன். மில்லிலே ஒரு வேலை இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். வேண்டாம் என்று கூறி விட்டேன். இந்த மந்தை மன்னன் வேலைக்கு நான் வந்தது மதியற்ற செயல் என்று மதியிலிகள் நினைக்கின்றனர். வேலை ஏன் எனக்கு! குழலை ஊதித் கொம்புள்ள பிராணிகளிடம் குதூகலத்தை ஊட்டுவதை விட்டு, சபைகளிலே சென்று என் திறமைகளைக் காட்டினால் வித்வானாகிவிட முடியாதா? பணம் குவியாதா? நானாக, மனமுவந்து, இந்த வேலையைத் தேடிக் கொண்டேன். இந்த மட்டரகங்களுக்கு என் திட்டம் தெரியவில்லை. இவர்களைச் சட்டை செய்யப் போவதில்லை'' என்று கூறுவான், கிருஷ்ணன் தன்னுடைய பட்டி ஆட்களிடம்.

''இது ஒரு தினுசான பைத்தியம்'' என்ற முடிவுக்கு ஊரார் வந்துவிட்டனர்; உண்மைக்கும் ஊரார் நினைப்புக்கும் உறவு இருந்தது! அவனுக்கு ஒரு தினுசான பைத்தியமிருந்தது உண்மைதான்! அந்தப் பித்தம் அலைகடலுக்கு அருகே மணல் மேட்டின்மீது, அழகிய நிலவொளியிலே அவன் கேட்ட ஒரு அற்புதமான கதையினால் ஏற்பட்டது!

''அடி அமிர்தம்! படித்து முடித்து விட்டாயா அந்தக் கதைப் புத்தகத்தை'' என்று கேட்ட லீலாவின் குரலிலே தோய்ந்திருந்த இனிமை, மணலை குவித்து தலையணையாக்கி, மனதை இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பிவிட்டு இருக்குமிடம் தெரிந்தால் இன்பமாக மாலைக் கனவுக்குப் பங்கம் வந்துவிடுமே என்ற பயத்தால் கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்த வாலிபனுக்கு விருந்தாக இருந்தது. கண்களைத் திறந்தான். குரல் வந்த திக்கை நோக்கினான். இரண்டு இளமங்கைகள், பேசிக்

கொண்டிருக்கக் கண்டான். சிந்தனையையும் செவியையும் அந்தப் பக்கம் செலுத்தினான். மங்கையரின் பேச்சு நிற்கவில்லை.

''படித்து விட்டேன் லீலா! என்ன அற்புதமான கதை தெரியுமோ அது! இன்பத்திலே இரண்டாவது இடம் இந்தக் குரலுக்குக் கிடைத்தது.''

''என்ன கதை அது. அற்புதமான கதை!!''

''அற்புதம் என்றால் அற்புதம்தான்! கதையிலே வருகிற கதாநாயகியின் பெயர் என்ன தெரியுமோ!''

''அற்புதம் என்றே பெயரா அவளுக்கு''

''இல்லை! அதிசயம் என்று அவள் பெயர்!''

''சரி, அந்த அதிசய வல்லி கதையைச் சொல்லடியம்மா அற்புதவல்லி!''

''சொன்னால் என்ன தருவாய்''

''உன் புருஷனை விட்டு ஒரு முத்தம் தரச் சொல்லுகிறேன்''

''போடி!''

இந்த இடத்திலே வாலிபன், மிகக் கஷ்டப்பட்டே சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

''சொல்லடி என்றால். . .''

''சொல்லட்டுமா?''

''ஜோதிடக்காரனைக் கூப்பிடட்டுமா? முகூர்த்தம் பார்க்க. சொல்லடிக் கதையை என்றால், என்னமோ பிரமாதமான பிகுவு செய்கிறாள்''

''சொல்கிறேன் நில்லடி, கிள்ளாதே, கிரீஸ் நாட்டுக் காதல் கதை அந்தப் புத்தகம்.''

''கிரீஸ் நாட்டிலே கூட அதிசயம் என்று பெயர் வைத்தார்களா?''

''பெரிய கேள்வி கேட்டுவிட்டாய் போடி! கிரீஸ் நாட்டுக் கதை அதைத் தமிழிலே யோகானந்த சாரதியார் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.''

''யோகானந்த சாரதியார், காதல் கதையைத்தானா மொழி பெயர்க்க வேண்டும். வேடிக்கைதான், கதையைச் சொல்லு.''

''கிரீஸ் நாட்டிலே ஒரு ஊரிலே, அதிசயம் என்ற ராஜகுமாரி ஒருவள் இருந்தாள். அவள் நல்ல அழகி. உன்னைப் போல என்று

வைத்துக் கொள்ளேன். ஆனால் உனக்கு இருப்பது போல கிளிமூக்கு இல்லை அவளுக்கு?''

''ஏண்டி! நீ கதை சொல்லப் போகிறாயா, உதை வாங்கப் போகிறாயா?''

''கதைதாண்டி சொல்கிறேன். அதிசயத்தை வர்ணிக்க வேண்டாமா? அழகான பெண் என்று இரண்டே எழுத்துக்களி லேயா முடித்து விடுகிறார் கதை எழுதியவர். ஆறு பக்கமோ ஏழு பக்கமோ எழுதியிருக்கிறார். படித்தால்தானே தெரியும் உனக்கு. கார் நிறக் கூந்தல், கமலக்கண்கள், வில் போன்ற புருவம் இன்னும் எல்லா அழகும் என்று வைத்துக் கொள்ளேன். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்தன.''

''சரி பழைய கதைதான். பெற்றோர்கள் ஒரு இடம் பார்த்திருப்பார்கள். இவளுக்கு வேறு ஒருவன் மீது காதல் இருக்கும், இதனாலே வீட்டிலே சண்டை பிறந்திருக்கும், அவள் அழுதிருப்பாள், அதுதானே.''

''அவள் அழுதாள், சண்டை நடந்தது, அதெல்லாம் கதையிலே உள்ளதுதான், ஆனால் அரண்மனையிலே சண்டை நடந்தது. நீ சொல்கிறபடி அல்ல. அதுதான் அந்தக் கதையை அற்புதமான கதை என்று நான் சொன்னேன். அதிசயத்தை, அவளுக்கு இஷ்டமான புருஷனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி வீட்டிலே வற்புறுத்தினார்கள். அவளோ, அது முடியாது, நீங்களாகப் பார்த்து யாரை நான் கலியாணம் செய்து கொள்வது என்று ஏற்பாடு செய்யுங்கள், நானாகத் தேடிக் கொள்வது முடியாது, முறையாகாது, எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னாள்.''

''அடடே! இது அதிசயமாகத்தான் இருக்குதடி, என்ன என்ன இன்னொரு தடவை சொல்லு.''

''உனக்கு யார் மீது இஷ்டமோ அவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள் என்று வீட்டிலே வற்புறுத்தினார்கள். அவள் நான் யாரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்களே ஏற்பாடு செய்யுங்கள், நானாக வரனைத் தேடிக் கொள்ள முடியாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டாள். வீட்டிலே வற்புறுத்த அதிசயம் ஒரேயடியாக கூனனானாலும், குருடனானாலும், முடவனானாலும், முட்டாளானாலும், நீங்கள் பார்த்து யாரை கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறீர்களோ அவனைத்தான் மணம் செய்து கொள்வேன் என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டாள்.''

''ஏண்டி அவளுக்கென்ன பைத்தியமா?''

''அவளுக்குப் பைத்தியமில்லை, அவளுடைய தகப்பனாருக்குப் பைத்தியம்! அந்தப் பைத்தியக்கார அரசர் சாவதற்கு முன்பு மந்திரி சேனாதிபதி பொக்கிஷதாரர் ஆகிய மூவரையும் கூப்பிட்டு ஒரு சாசனம் கொடுத்தார். அதிலே என் மகள் நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒருவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். அப்படி அவள் நடந்து கொண்டால்தான் இந்த மண்டலத்துக்கு அவள் இராணியாக வேண்டும். இதற்கு மாறாக அவள் இஷ்டப்படி யாரையேனும் அவள் கலியாணம் செய்து கொள்வதானால் இந்த இராஜ்யத்தை இழந்து விட வேண்டும். நீங்கள் வேறு ஒருவரையோ, உங்களில் ஒருவரையோ, ராஜ்யாதிகாரியாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று நாம் உத்தரவிடுகிறோம் என்று குறித்திருந்தார்.''

''இல்லை, அவனும் ஒரு காரியப் பைத்தியம்தான். மந்திரி, சேனாபதி, பொக்கிஷதாரர் ஆகிய மூவரும் அயோக்கியர்கள் என்பது அரசனுக்குத் தெரியும். தனக்குப் பிறகு தன் ஒரே மகள் அதிசயம் இந்த அயோக்கியர்களின் சதியினால் சங்கடப்பட வேண்டிவரும் என்று அஞ்சினான். அதிசயத்துக்கு யார் புருஷனாக வருகிறானோ அவனைப் பற்றி அவதூறுகள் கிளப்பி, மக்களை தூண்டிவிட்டுத் தொல்லை விளைவிப்பார்கள் என்று பயந்த மன்னன், அதிசயத்துக்கு கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை அவர்களிடமே தந்துவிட்டால், பிறகு அவர்களாகப் பார்த்து யாரை அதிசயத்திற்குப் புருஷனாக்குகிறார்களோ, அதே ஆள் மீது அவதூறு கிளப்பினால் ஜனங்கள் அந்த மூவரையே குறை கூறுவார்களே தவிர அதிசயத்தின் மீது ஆத்திரப்பட மாட்டார்கள் என்று யோசனை செய்துதான் மன்னன், சாசனம் எழுதினான்.''

''அது சரி! ஆனால் அதிசயம் தானாக ஒரு புருஷனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளவும் உரிமை இருந்ததே சாசனப்படி!''

''இருந்தது, ஆனால் நிபந்தனை இருந்ததே தனக்கு இஷ்டமானவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதானால் இராஜ்யத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்றல்லவா சாசனம் இருந்தது. அதனுடைய கருத்து என்னவென்றால், அப்படி அதிசயத்திற்கு யார் மீதாவது உண்மையான காதல் ஏற்படுமானால் அது யாராவது ஒரு வீரமுள்ள அரச குமாரனாகத்தானே இருப்பான். அவனுக்காக அதிசயம் ஒரு இராஜ்யத்தையே தியாகம்

செய்தால் நஷ்டமில்லை! அவன் வீரத்தால் அவள் இழந்த இராஜ்யமும் மீண்டும் கிடைத்து விடும் என்று அரசன் நினைத்தான்.''

''அது எப்படியடி அவன் அப்படி நினைக்கலாம்? அந்த அதிசயம் என்ன, அரசகுமாரனையே தானோ காதலிப்பாள்? அரசகுமாரி அரச குமாரனைத்தான் காதலிக்க வேண்டும் என்று விதியா? சட்டமா? காதலுக்குப் பிறகு வேலையே இல்லையே சீச்சீ! கதை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.''

''கேளடி மேலே! அதற்குள் உன்னுடைய மெடலைக் கொடுக்க மறுக்கிறாய். பெரும்பாலும் அந்த அரசன் எண்ணியபடி தானே நடக்கிறது. இராஜகுமாரி இராஜகுமாரனைத்தானே மணம்செய்து கொள்ளுகிறாள். உன் வரையிலே பாரேன். என்ன நடக்கும்? நீ ஒரு ஜெமீன்தார் மகள், இன்னொரு ஜெமீன்தாரன் மகனைத்தானே நீ கலியாணம் செய்து கொள்வாய்?''

''அதுதான் தப்பு என்னை நீ சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்னைப் பற்றியும் உனக்குத் தெரியவில்லை காதலைப்பற்றியும் உனக்குத் தெரியவில்லை.''

''காதலிலே நீ கரைகண்டவள்! யாராவது ஒரு ஜெமீன்தாரன் மகனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமல் உங்கள் தோட்டக் காரன் மகனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள போகிறாயா?''

''தோட்டக்காரன் மகன்தானா? ஏன், எனக்குக் காதல் ஏற்பட்டால் எங்கள் மந்தையிலே மாடு மேய்ப்பவனைக் கூடத்தான் கலியாணம் செய்து கொள்வேன்.''

''ஓஹோ! சரி சரி, நீ பெரிய காதல் சுவை அறிந்தவள் உன் கதையை நடக்கிறபோது பார்ப்போம். நடந்த கதையைக் கேள். என்னமோ அந்தப் பைத்தியக்காரன் அப்படி ஒரு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு இறந்தான். உடனே மூவர் தாமே அரண்மனைக்குப் பொறுப்பாளியானார்கள். அவர்கள், எப்படியாவது அதிசயத்தை அவள் இஷ்டப்படி கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி செய்து விட்டு ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டும் என்று சதி செய்யத் தொடங்கினார்கள். காதலின் மேன்மையைப் பற்றிய கவிதைகளையெல்லாம் கொடுத்தார்கள் படிக்க. காதல் ரசமுள்ள நாடகங்களை அரண்மனையிலே நடத்தச் செய்து அதிசயத்தைக் காணச் செய்தார்கள். காதலை விளக்கும் சித்திரங்களைத் தயாரித்து அரண்மனையிலே நிரப்பினார்கள். அவர்கள் தங்களாலானதை

எல்லாம் செய்து பார்த்தார்கள். அதிசயத்தின் மனத்திலே காதல் முளைக்க வேண்டும் என்று. முடியவேயில்லை. அவள் ஒரே பிடிவாதமாக எனக்கேற்ற கணவனை நீங்களேதான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று கூறிவிட்டாள். அவளுக்கு சாசனத்தின் தகவல் தெரியும் என்பது அந்த மூன்று முட்டாள் களுக்குத் தெரியாது. ''அரசகுமாரி! நேற்று நமது நந்தவனத்தில் இன்னிசை பாடிய இளையவனிடம் தங்களுக்கு இஷ்டமா?'' என்று கேட்டார் மந்திரியார் ''ஆமாம், இசைவாணனிடம் எனக்கு எப்போதும் மதிப்புண்டு'' என்று கூறுவாள் அறிவுள்ள அதிசயம். ''மணம் செய்து கொள்ள. . .'' என்று தந்திரமாக வலைவீசும் பேச்சை ஆரம்பிப்பார் மந்திரியார். ''தங்கள் உத்தரவு அதுவானால் தடையில்லை'' என்று தயக்கமின்றிக் கூறுவாள் அதிசயம்.

''எங்கள் உயிரை வாங்க வேண்டாம். எங்களுக்குத் தெரியுமா இதெல்லாம்? சரியான வேலை தருகிறீர்கள், ஆள் தேடும் வேலை'' என்று கோபிப்பார்கள் மூவரும் சில சமயம்.

''தேடித் திரிவானேன். ஓலை அனுப்பிப் பல தேசத்து மன்னர்களையும் வரவழைத்து விடுங்கள்'' என்று யோசனை கூறுவாள் அதிசயம். அகப்பட்டுக் கொண்டாள் அரசகுமாரி என்று நினைத்து மந்திரியார், ''ஆஹா அது செய்கிறோம். சகல மன்னர்களையும் தருவிக்கிறோம். அவர்களில் யாருக்கு. . .'' என்று சுயம்வர இலட்சணத்தை மனதிலே புகுத்துவார். உங்கள் தந்திரம் என்னிடம் பலிக்காது என்று கூறுவது போல ஒரு தடவை புன்சிரிப்புடன் இருந்து விட்டு, உடனே, ''யாருக்குத் தாங்கள் மாலையிடச் சொல்கிறீர்களோ அவரை நான் மணம் செய்து கொள்வேன்'' என்று கூறுவாள் அதிசயம். 'அதற்கு ஒரு மந்தையை ஓட்டிக் கொண்டு வருவானேன்' என்று கோபிப்பார் சேனாபதி. ''ஒரே இடத்திலே இருந்தபடி சிரமமில்லாமல் எனக்கு ஏற்றவர் யார் என்று நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கலாமல்லவா?'' என்று சாமார்த்தியமாகப் பதில் கூறுவாள் அதிசயம்.

''அது கிடக்கட்டும், அவளுக்கு உண்மையிலேயே யாரிடமும் காதல் ஏற்படவே இல்லையா?''

''நல்ல கேள்வி கேட்டுவிட்டாய் போடி! எந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் காதல் உண்டாகாது? எல்லோருக்கும் உண்டாகித்தான் தீரும். ஆனால் எத்தனைப் பெண்கள் தாங்கள் கொண்டுள்ள காதலை வெளியே சொல்ல முடியும்? சொல்லித்

தான் என்ன பிரயோஜனம்? அவர்கள் இஷ்டப்படியா நடக்கும்? சேலைக்கும் நகைக்குமே இன்னமும் பெரியவர்கள் இஷ்டம் சட்டமாக இருக்கிறது. காதல் விஷயத்திலே என்னடி செய்ய முடியும் பெண்கள்! கதைப் புத்தகம் படிக்கலாம்.''

''ஓஹோ அதுதான் நீ கதை படித்துத் திருப்தி அடைந்து வருகிறாயோ?''

''போதுமடி சிரிப்பு. நான் கதை படித்துத் திருப்தி அடைவது இருக்கட்டும். நீ அதைக் கேட்டே திருப்தி அடைகிறாயல்லவா!''

''சரி, சரி, வாயாடாதே, கதையை முடி!''

''எப்படியாவது கலியாணத்தை முடித்தாக வேண்டும் என்று துடித்தனர் மூவரும். இந்த சமயத்திலே நீ கேட்டாயே, அதிசயத்திற்கு யார் மீதும் உண்மையான காதல் உண்டாகவில்லையா என்று. அது ஏற்பட்டது. ஒரு சுந்தரமான புருஷன் அடுத்த இராஜ்யத்து இளவரசன். அவன் ஒருநாள் அதிசயத்தைக் கண்டான்.''

''பஞ்சபாணம் பாய்ந்தது. . .''

''இல்லை! ஒரே ஒரு பாணம் பாய்ந்தது. அதிசயத்தின் மீதல்ல, அவள் வளர்த்து வந்த மான் மீது. அரசகுமாரன் விட்ட பாணமல்ல. அவனைத் திருடன் என்று சந்தேகித்து அதிசயத்தின் பாதுகாப்புக் காகப் பூங்காவனத்திலே உலவி வந்த காவலாளி விட்ட பாணம்.''

''அவன் என்ன, காவலாளி கண்டு திருடன் என்று நினைக்கும்படி அவ்வளவு கேவலமான உருவமுடையவனா?''

''நான்தான் முதலிலேயே சொன்னேனே சுந்தரமான புருஷன் என்று, அங்கே அவன் மாறுவேடத்திலே வந்திருந்தான்.''

''அப்படிச் சொல்லு''

''மான்மீது பாணம் பாய்ந்தது, அரசகுமாரி அழுதாள். தான் விட்ட கணை தவறி மான் மீது பட்டது தெரிந்தால் உயிருக்கு உலை வருமென்று பயந்து காவலாளி ஓடிவிட்டான். மாறு வேடத்திலிருந்த மன்னன் மகன் அவளருகே சென்று தேறுதல் கூறிப் பாணத்தை மெல்ல எடுத்துவிட்டுப் பச்சிலை பூசி மானுக்குச் சிகிச்சை செய்துகொண்டே, தேனைக் கலந்து பேசத் தொடங்கினான்.

''போதுமய்யா உமது பேச்சு! என் நந்தவனத்திலே நுழைந்ததுமன்றி என் மானையும் கொல்லப் பார்த்தீர்'' என்று கோபத்தோடு பேசினாள் அதிசயம்.

''கணைவிட்டது நான் அல்ல. கையிலே வில் இல்லை. முதுகிலே அம்புறாத் துணியுமில்லை. பாருங்கள்'' என்று விநயமாகப் பதில் கூறினான் அரச குமாரன். அவள் பார்த்தாள்! வில்லும் அம்பும் இல்லை. ஆனால் அவளை வெல்லும் புன்னகையும் கண்களிலே காதல் ஒளியும் கண்டாள், மனதில் ஓர்வித இன்பம் புகக் கண்டாள். மானைத் தடவியபடி மௌனமாகக் குனிந்து நின்றாள். மானைத் தடவிக் கொடுத்த இருவரின் கரங்களும் சந்தித்தன. ஒருவரின் விழி மற்றவரின் இருதயத்தை தடவிப் பார்க்கத் தொடங்கின. காதல் பிறந்தது. அவளுக்குக் கவலையும் பிறந்தது. இளைஞனை மணந்தால் இராஜ்யத்தை இழக்க வேண்டும் என்ற கவலை இல்லாமற் போகுமா?

''நீ யார்?'' என்று கேட்டாள் ராஜகுமாரி, ''நானா நான் ஓர் பாக்யசாலி!'' என்றான் அரசகுமாரன். ''ஊர்?'' என்று கேட்டாள் அவள். ''பிறந்த இடம் வீணாபுரி இப்போது இருக்குமிடம் இன்பபுரி'' என்றான் அவன். ''கவியோ?'' என்று அரசகுமாரி கேட்டாள். அவனுடைய பேச்சின் நடையழகைப் புகழ்ந்து. ''கால்கள் இரண்டே காணாய்'' என்று அவன் தன் புலமையையும் நகைச்சுவையையும் காட்டும் முறையிலே பதில் கூறினான்.

''எனக்கு விளங்கவில்லையே!''

''கவி, என்றால் குரங்கு என்றும் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. அவள் அவனை நீர் கவியா என்று கேட்டதும் அவன் எனக்கு இரண்டே கால்கள். நான் குரங்கல்ல என்று கூறினான்.''

''அந்தக் கோணல் பேச்சுப் பேசுவானேன் அவன். ஆளுக்கு குரங்கு புத்திபோலிருக்கிறது!''

''புத்தி சரியாகத்தானடி இருந்தது. பேச்சு குளறுமல்லவா. சம்பந்தா சம்பந்தமின்றித் தானே இந்த ஆண்கள் திடீரென ஒரு பெண்ணைக் கண்டால் பேசுவது வழக்கம்.''

''உண்மையான பேச்சு! பார்வை பேச்சு எது சரியாக இருக்கிறது, பெண்ணைக் காணும் ஆணுக்கு. சரி, கதையைச் சொல்லு.''

''இருவருக்கும் நெடுநேரம் பேச்சு நடந்தது, காதல் ஒப்பந்தம் ஆகிவிட்டது.''

''என்ன? அவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்வது என்றா?''